

Ajuntament de Castellar del Vallès

Actualitat

Discurs de l'alcalde en motiu de la Diada Nacional de Catalunya

Dimarts 11 de setembre de 2007

Algunes persones poden tenir la sensació de que una celebració com la que avui ens aplega aquí és anacrònica. Que no té cap mena de sentit celebrar una derrota militar que es va produir fa tres segles i que preferirien agafar com a diada nacional una efemèride més feliç per la nostra història. Molts poden pensar que no té sentit una Diada com aquesta de l'11 de setembre ara que les tropes borbòniques fa molt que han deixat de ser una amenaça o que el feixisme que va abolir l'Estatut de Catalunya del 1932 sembla superat. Jo sóc de l'opinió contrària. Penso que aquesta celebració és la prova evident de la gran capacitat que sempre ha tingut Catalunya i els catalans per vèncer l'adversitat. El coratge per superar tota mena d'obstacles, situacions, conjuntures i vicissituds. La història no ens ha estat sempre propícia, no han jugat al nostre favor, però com a poble hem sabut fer-nos un lloc i ser reconeguts arreu per la nostra tenacitat i capacitat de treball. Avui no faré gaires referències a l'entrada de les tropes de Felip V a la ciutat de Barcelona l'11 de setembre de 1714 o a la batalla d'Almansa. Prefereixo parlar del present i del futur. Prefereixo parlar de la Catalunya de l'ara i del demà. La Catalunya que ens interessa, en definitiva, ja que és la que ens ha tocat viure a nosaltres i la que deixarem com a llegat als nostres fills. Una Catalunya que ha sabut situar-se al capdavant d'un món cada vegada més globalitzat, més interrelacionat i més divers socialment i culturalment. I ho hem fet sense renunciar a la nostra llengua, la nostra cultura, la nostra forma de ser i, sobretot, mantenint viu el nostre esperit de terra d'acollida. La Diada no solament té tota la seva vigència com a jornada festiva, sinó també des de la seva vessant més reivindicativa. És el dia per agitar banderes. Per fer grans proclames i buscar consignes enginyoses. Però, no ens enganyem, la veritable lluita és la del dia a dia. El veritable combat per aconseguir una Catalunya més justa, més plural, més solidària, més moderna és la que fem tots i cada un de nosaltres a base de gestos, petits i grans. El veritable combat és que fem a peu de carrer, a la feina, amb els amics i la família. Us esperono, doncs, a seguir aquest combat, aquesta lluita. Un combat a favor de la integració de les persones nouvingudes a casa nostra, per ensenyar la nostra llengua a aquelles persones que no la coneixen, per demanar més i millors infraestructures, més i millor qualitat dels serveis públics. És així que farem de Catalunya un gran país, un exemple a seguir. No a base d'imposicions o obligacions, no a través de la mera protesta o del constant victimisme, el nostre discurs ha de ser el discurs del convenciment i de la seducció. Un discurs optimista, que encara el futur i que no s'amaga en un passat pretèrit que considera injust. Aquesta ha estat la via catalana. Una via pacífica i cívica, que ens ha distingit com a poble. Aquesta ha estat la nostra fórmula. Però en un dia com avui no vull deixar de lamentar que s'hagi trencat el procés de pau a Euskadi, i que encara avui hi hagi qui defensi que es pot aconseguir una pretesa "llibertat" a través de la mort, l'horror i la destrucció. La fi no justifica els mitjans. Cap causa, per més gran que aquesta sigui, no tindrà mai el valor d'una vida humana. Catalunya serà el que els catalans ens proposem i decidim. Ara fa trenta anys que es va donar un pas endavant en la recuperació de l'autogovern. El president a l'exili, Josep Tarradellas, tornava a

Catalunya i va pronunciar la cèlebre frase "Ja sóc aquí". Aleshores vam recuperar els nostres drets i les nostres institucions, després de la negra nit de la dictadura franquista. Molts ho recordareu, segur que són uns moments que teniu impresos a la memòria. D'altres, ens hem de conformar en recrear-los, entenen la significació històrica que va tenir aquest moment pel nostre país. És per això, que durant la diada només oneja la bandera catalana a la Casa del Vila. Aquesta és la nostra manera de renovar anualment el nostre compromís en la defensa de la democràcia i la llibertat. Aquesta data, la de l'11 de setembre, sembla que estigui tocada per un estrany destí. No només a Catalunya hem convertit aquest dia en una festa especial. També a Xile l'11 de setembre té una significació especial, ja que va ser el dia en què les tropes feixistes del General Pinotxet va entrar al Palau de la Moneda, la seu del govern escollit democràticament, i van assassinar l'aleshores president Salvador Allende. Serveixi aquest dia, doncs, per homenatjar aquelles persones que han patit tota mena de penalitats per defensar la democràcia i la llibertat. Aquí a Catalunya i arreu del món. El país es fa de moltes maneres possibles. Es fa des de les institucions, des de la Generalitat i des dels ajuntaments. Però també es fa país des del barri, l'entitat, l'escola. Fer país vol dir participar activament de la comunitat més propera. Fent poble, també fem país. Aprofitem, doncs, qualsevol oportunitat per demostrar-ho: ja siguin les poques hores que falten per cloure la festa major, els canals d'informació o de consulta oberts amb l'Ajuntament o el referèndum que d'aquí pocs dies celebrarem per tal de decidir les dimensions volumètriques de l'edifici de la plaça Major. La grandesa d'un poble rau en la implicació dels seus ciutadans per tirar endavant amb un projecte comú, que es fa de les aportacions de tota mena de col·lectius i individus. Si entre tots contribuïm a aconseguir un poble on valgui la pena viure, estarem fent una Catalunya pròspera i de futur. Entenem, doncs, que la feina com a regidors ha de ser la de representar tan fidelment com sigui possible les necessitats, les demandes, els anhels o les il·lusions de tots vosaltres. De vegades ens equivocarem, segur, però ho farem per excés i no per defecte. I ho dic davant de Cal Targa, la casa que va acollir Lluís Companys i la seva família durant les vacances d'estiu. Lluís Companys, el que va ser president de la Generalitat durant la República i abans diputat per la demarcació de Sabadell. Lluís Companys, una persona que precisament va saber representar dignament l'estat d'ànim d'un poble. Deixeu-me, doncs, acabar la meva intervenció repetint les seves últimes paraules en el discurs que va pronunciar ara fa exactament 70 anys, l'11 de setembre de 1937, en plena guerra civil, convocant a tots els catalans a lluitar per la justícia, la democràcia i la llibertat. "Amunt, catalans! Que cadascú hi posi totes les seves millors reserves de sacrifici i de coratge. Amunt el nostre poble en la seva ascensió en la defensa dels interessos del treball i dels postulats superiors de la justícia! Amunt la República! Visca Catalunya!"

- [Avís legal](#)
- [Sobre el web](#)
- [Accessibilitat](#)
- [Mapa web](#)